

У присмерку не пам'ять — корморан, —
Єдиний сплеск, що — нерухоме плесо.
Від зору — тільки волоконця плазми.
Та де-не-де — в старицях неба — ринь.

На кожній стежці — пастку — спів сирен, —
Єство уздовж згорта в плакучий вузол,
Який не розітнути і залізом
Й вперед не проштовхать ні на мікрон.

Прозорих стін гірка, тягуча терпкість
Цикадою вряди-годи затирка,
До серця підступаючи надмірно.

Й на пемзу — хвиля, і золою — море. —
На всю свідомість кольоровий тріск.
Та ще тримається, хоч м'якне й тонша трос,

Де всіх основ останній перетрус.